

Прѣдвидѣ на това, че седемдесетъ хиляди души отъ провинцията се намиратъ подъ оржие въ България;

Прѣдвидѣ на това, че мнозина отъ тия седемдесетъ хиляди души сж били убити и мнозина ранени въ войната противъ Сърбия, и че вслѣдствие на това, много сѣмействъ сж изгубили мжже, бащи, братя и дѣца;

Прѣдвидѣ на това, че румелийската милиция е изтеглила най-чувствително въ тая война и прѣдвидѣ огромнитѣ отъ всички видове жертви, които тая война е коштувала на страната;

Прѣдвидѣ на това, че редъ важни центрове въ провинцията сж изпратили до прѣдставителитѣ на великитѣ сили въ тоя градъ (Пловдивъ) депутации, които енергически искаха признаването на Съединението, и обявиха, че населението никога нѣма да се съгласи да се възвърне пакъ старото положение (*statu quo ante*);

Прѣдвидѣ на голѣмото възбуждение, въ което се намира по настоящемъ населението;

Прѣдвидѣ на енергичнитѣ изявления на Пловдивския Префектъ, че населението е въ едно твърдѣ голѣмо раздражение, което би могло, ако то още бжде огорчавано, да го въвлече въ безредия, послѣдствията на които не биха могли да се прѣсмѣтнатъ, и че, въ всѣки случай, той (префектътъ) не би могълъ никакъ да отговаря за населението въ провинцията, тъй като неговата длѣжностъ въ качество на префектъ на единъ само департаментъ не му дава никаква властъ върху префектитѣ въ другитѣ департаменти, и че накрай той не би могълъ да дѣйствува безъ инструкции, и че тия инструкции трѣбва да му бждатъ дадени отъ София;

Прѣдвидѣ на това, че пакъ отъ тоя градъ (София) получаватъ по настоящемъ заповѣдитѣ и инструкциитѣ си и всички комендантѣ въ провинцията;

Прѣдвидѣ на това, че никой отъ първенцитѣ не приема да посрѣдствува прѣдъ населението и да опита да го разположи въ полза на възстановяването на *statu quo ante* или за мисията на делегатитѣ, убѣденъ, че би се изложилъ да бжде разкъсанъ, рѣшиха че всѣко прѣко или непрѣко съобщение на населението манифеста на Султана, донесенъ отъ г-да делегатитѣ, би било въ тая минута твърдѣ опасно, защото би могло да хвърли не само цѣлата провинция въ дълбока провала, но сжщо да компрометира съвършено мисията на г-да делегатитѣ“.

По тоя начинъ, мисията на турскитѣ делегати, както и изпращането въ Пловдивъ на извънреденъ турски комисаръ като врѣмененъ главенъ управителъ на Областѣта, се осуетиха, и въпросътъ за уреждането на съединението на двѣтъ страни остана да се третира направо между Княжеското Правителство и В. Порта. И най-послѣ, слѣдъ дълги прѣговори между тѣхъ, сжщата Цариградска Конференция се събра отново, и съ единъ протоколъ отъ 6 априль 1886 г. одобри и санкционира Сгоди-